

SON YOLCULUK

Ey bugünümün huzurunu sağlayan, yüzümü namerde eğdirmeyen!

Bu vatan sana ve yaptıklarına minnettar. Sen ve senin gibi fedakârlar sayesinde bu ülke zafere ulaştı. Sağ olun, var olun.

Hatırladın mı sana bu kutsal görevin verildiği günü. Çaresiz ve şaşkın bakışlar altında etrafa bakıyordun. Anneni, babanı, kardeşini, arkadaşlarını, okulunu, yurdunu ve geride bıraktığın her şeye elveda deme vaktiydi. Herkesle vedalaşarak sanki her gün cepheye gidermiş gibi bir hisle ve kararlılıkla cepheye gidiyordun. Çocukluk arkadaşınla sokakta oyun oynuyordun ya, işte şimdi de onunla omuz omuza verip düşmana karşı mücadele verecektin. Bu gerçekten çok acı bir duygu. Hani derler ya anlatılmaz yaşanır. Bu duyguyu anlamak için de bunları yaşamak gerekir.

Kendimi senin yerine koyuyorum. Düşünüyorum. Bunları yaşamaya hazır olduğumu düşünmüyorum. Oysaki siz de benden farkıydınız. Size ansızın gelen bir haber ile evet, hayır diyemeden cepheye gittiniz. Hayatında savaş nedir bilmeyen bir çocuk için bu haber sır dolu, ucu sonu belli olmayan, sonsuz ve karanlık bir yoldu. Oraya gidince kafanızda başıma ne gelir, ne yaparım gibi sorular vardı elbette. Ama bu soruların bir önemi olmadığını oraya gidince ve fedakârlık yapınca anlayacaksınız. Anladınız da.

Cepheye sonunda varmıştın. Orada birini gördün, hatırladın mı? Mavi gözlü, sarı saçlı, gözünde kararlılık olan ve ışık saçan biri. O Gazi Mustafa Kemal idi.

Bir konuşma yapıyordu. İnsanlar onun etrafına toplanmış onu dinliyordu. Sen de dinlemiştin. Konuşmasında şunları söylüyordu;

“Biz zor zamanlarımızda birbirimize ve kendimize inanmayı seçtik. Biz bugün, sınırimızdaki düşmanlarla yüzleşeceğiz ve bu ülkenin kaderini biz çizeceğiz.”

Çok etkileyici bir konuşmaydı. Herkes onu alkışlamıştı. Sen de tabi ki. Komutanın konuşması sana güven ve cesaret vermişti. Artık sendeki o korku ve çaresizlik yerini güvene ve kararlılığa bırakmıştı. Artık daha rahattın.

Gece olmuştu. Aniden bir top sesi geldi. Sonra bir daha ve bir daha. Anlaşılan tehlike hiç beklenmedik zamanda gelmişti. Herkes apar topar yerinden kalkıp tabyalara doğru koşuyordu. Sen de hemen yerinden kalktın ve tabyalardan tarafa gittin. Etrafında kurşunlar uçuşuyordu. Korku ve tehlike dolu bu alanda biraz daha kalman sonunu getirebilirdi. Arkadaşların ölmüştü. Bu çok acı bir duyguydu. Bunu yaşamak kim isterdi ki. Herkes vatan uğruna kendini mermilerin önüne atıyordu. Sen de daha fazla dayanmadan arkadaşlarından aldığın cesaretle öne atıldın.

Artık aklında sadece tek bir şey vardı. Vatan sağ olsun.

Birden sağ göğsünden bir kurşun yedin. Yere yığıldın. Sağ ol, var ol çocuk. Bu vatan seni asla unutmayacak.